

sygnatura akt III K 538/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2017 r

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, III Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR. Fryderyk Kwiatek

Protokolant: Anna Mendelska

przy udziale A. A. Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2016 r, 10 stycznia 2017r;

sprawy przeciwko M. Z. (1)

synowi M., D. zd. P.

urodzonemu (...) w W.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 10 stycznia 2015 roku w W., województwie (...) w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 30 kwietnia 2014 roku, sygnatura akt VIII GNc 1593/14 oraz egzekucji komorniczej prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu, sygnatura akt KM 1773/14 uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela w osobie Ł. R. (1) posiadającego względem oskarżonego wierzytelność w kwocie 38 169,30 złotych poprzez zbycie pojazdu marki M. (...) rok produkcji 2001, numer VIN (...), o numerze rejestracyjnym (...) za kwotę 6 900 złotych będącego zagrożonym zajęciem,

to jest o przestępstwo z art. 300 § 2 kk

I. oskarżonego M. Z. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 300 § 2 kk , i za to na podstawie art. 300 § 2 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 4 § 1 kk i art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30.06.2015 r wykonanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I wyroku warunkowo zawiesza na okres 3(trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 4 § 1 kk w zw z art. 72 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30.06.2015 r orzeka obowiązek naprawienia szkody zobowiązując oskarżonego by zapłacił na rzecz oskarżyciela posiłkowego Ł. R. (1) kwotę 38.169,30 złotych (trzydzieści osiem tysięcy sto sześćdziesiąt dziewięć złotych i trzydzieści groszy) w terminie 2 (dwóch) lat od uprawomocnienia się wyroku;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 kk zobowiązuje oskarżonego do przeproszenia oskarżyciela posiłkowego Ł. R. (1) na piśmie w terminie 1(jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego Ł. R. (1) kwotę 804 (osiemset cztery) złote tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika;

VI. zwalnia oskarżonego od uiszczenia opłaty oraz od poniesienia wydatków powstałych od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. Z. (2) trudnił się prowadzeniem działalności gospodarczej. Realizując zadanie powierzone mu przez wykonawcę inwestycji budowlanej kooperował z oskarżycielem posiłkowym, Ł. R. (2), korzystając w ramach stosunku najmu z należących do tego ostatniego podnośników nożycowych. Spór stron umowy co do zasadności wynagrodzenia za wynajem rzeczonych podnośników znalazł finał na drodze postępowania sądowego. W dniu 17 kwietnia 2014 roku oskarżyciel posiłkowy za pośrednictwem pełnomocnika wytoczył przeciwko oskarżonemu powództwo domagając się zasądzenia od niego kwoty 38169,30 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Uwzględniając żądanie pozwu Sąd Rejonowy w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z 30 kwietnia 2014 roku sygn.. akt VIII GNc 1593/14. Zaopatrzone w klauzulę wykonalności w dniu 11 lipca 2014 roku, orzeczenie to zostało skierowane do egzekucji, którą pod sygn.. akt KM 1773/14 prowadzi K. R. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu. Już w grudniu 2014 roku oskarżony otrzymał zawiadomienie z 28 listopada 2014 roku o wszczęciu egzekucji. Zawiadomienie to zostało wysłane na adres, pod którym poprzednio ze swoim ojcem zamieszkiwał oskarżony. Niewiele później, bo 6 lutego 2015 roku oskarżony wniósł przeciwko oskarżycielowi posiłkowemu pozew o pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego i zabezpieczenie poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości należącej do oskarżonego. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nie podzielił zapatrywań oskarżonego i wyrokiem z 2 listopada 2015 roku sygn.. akt VI GC 103/15 oddalił powództwo.

Starania o uchylenie wykonalności nakazu zapłaty nie były jedynymi zabiegami, które oskarżony podjął, by udaremnić wykonanie orzeczenia. Oskarżony dysponował majątkiem, w skład którego oprócz nieruchomości przy ul. (...) w J. wchodził samochód marki V. (...) nr rej. (...) i samochód M. (...) nr rej. (...). Jeszcze przed wydaniem przedmiotowego nakazu zapłaty, w dniu 12 marca 2014 roku oskarżony sprzedał obywatelowi innego kraju samochód marki V. (...) nr rej. (...). Fakt sprzedaży samochodu za granicę zgłosił dopiero w dniu 25 lutego 2015 roku, kiedy to wniósł o wyrejestrowanie pojazdu. Już po zawiadomieniu go o wszczęciu egzekucji, w dniu 10 stycznia 2015 roku oskarżony sprzedał swojej konkubinie, J. B. samochód marki M. (...) nr rej. (...). Kwotę 6900 zł uzyskaną tytułem ceny sprzedaży oskarżony przeznaczył na spłatę rat kredytu i utrzymanie siebie i konkubiny. W dniu 11 lutego 2015 roku J. B. zgłosił umowę sprzedaży i na tej podstawie pojazd marki M. (...) został wyrejestrowany z ewidencji Starostwa Powiatowego w W.. Mimo utraty przymiotu właściciela oskarżony korzystał z samochodu M. (...), który niejednokrotnie używała mu konkubina.

W dniu 22 stycznia 2015 roku K. R. dokonała protokolarnego zajęcia niewyrejestrowanego jeszcze samochodu marki V. (...) nr rej. (...). Z niewiadomej przyczyny oskarżony podał do protokołu, że jest właścicielem zajmowanego pojazdu i dodał, że jeszcze w grudniu zbył swój drugi samochód.

Dowód: - pozew o zapłatę k. 195-198

- nakaz zapłaty z 30.04.2014 z klauzulą wykonalności r. k.208-208 odwr.

- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dowodem doręczenia k. 53-55

- pozew o pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego k. 203-205

- zeznania świadka K. R. k. 99-100, 260

- zeznania świadka Ł. R. (1) k. 276

- protokół zajęcia ruchomości k. 66

- pismo Starostwa Powiatowego w W. k. 16, 148

- umowy sprzedaży k. 141, 142, 147
- zawiadomienie o zbyciu pojazdu k. 154
- karta informacyjna pojazdu k. 158, 160

Ostatecznie egzekucja z majątku oskarżonego okazała się bezskuteczna. Licytacja samochodu V. (...) nie odbyła się wobec oświadczenia oskarżonego utrzymującego, że zbył ten samochód jeszcze w poprzednim roku. Nieruchomość oskarżonego w J. jest obciążona hipoteką ustanowioną na rzecz Banku (...) SA w W. tytułem zabezpieczenia wierzytelności w kwocie 260000 zł. Do tego oskarżony pozostaje bez pracy i – na skutek zbycia obu samochodów - nie posiada żadnych wartościowych ruchomości, z których oskarżyciel posiłkowy mógłby uzyskać zaspokojenie swojego roszczenia.

Dowód: - zawiadomienie wierzyciela o bezskuteczności licytacji z 18.03.2016 r. k. 72

- odpis z księgi wieczystej k. 31
- dokumentacja z Urzędu Skarbowego w W. k. 74-88
- kserokopie kart z akt VI GC 103/15 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu k. 34 – 47
- kserokopia kart z akt KM 1773/15 k. 56-71
- pismo Powiatowego Urzędu Pracy w W. k. 20

Oskarżony ma 32 lata. Wyuczył się zawodu elektronika. Od kilku lat na skutek urazu barku, którego doznał w wyniku wypadku przy pracy, nie prowadzi działalności gospodarczej i nie wykonuje innej działalności zarobkowej. Jedyną wartościową składnik jego majątku stanowi nieruchomość przy ul. (...) w J.. Oskarżony nie był dotąd karany za przestępstwa. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości co do poczytalności oskarżonego.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. W toku śledztwa oskarżony zapewniał, że zbył samochód marki M. (...), bo potrzebował środków do życia, a nie miał informacji, by pojazd ten był przedmiotem zajęcia. Na rozprawie oskarżony wyjaśnił, że w czasie sprzedaży samochodu nie wiedział, że toczyło się wobec niego jakiegokolwiek postępowanie i by był wobec kogoś zadłużony.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego M. Z. (1) k. 182-183, 257-259

- informacja o karalności k. 267.

Sąd zważył nadto, co następuje:

Mając na uwadze wyniki swobodnej oceny zebranych dowodów Sąd przyjął sprawstwo i winę oskarżonego M. Z. (1). Wersja zaprezentowana przez oskarżonego na etapie postępowania przed Sądem opierała się na założeniu, że samochód marki M. (...) sprzedał konkubinie w dniu 10 stycznia 2015 roku, nie wiedząc, że toczyło się przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne. W toku postępowania przygotowawczego oskarżony forsował tezę, że w dacie sprzedaży pojazd nie był zajęty przez komornika. Wyjaśnienia oskarżonego nie znalazły potwierdzenia w żadnym z dowodów, z których większość stanowiły dokumenty zgromadzone na etapie postępowania zainicjowanego powództwem oskarżyciela posiłkowego. Z treści nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności wynikało jasno, że na oskarżonym ciążyło zobowiązanie na kwotę 38169,30 zł, którą winien zapłacić oskarżycielowi posiłkowemu z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z wynajętych urządzeń. Z treści wniosku oskarżyciela posiłkowego o wszczęcie egzekucji, późniejszego zawiadomienia o wszczęciu takiego postępowania i zwrotnego potwierdzenia odbioru opatrzonego datą 5 grudnia 2014 roku oraz podpisem (...) równie jasno wynikało, że oskarżony już w grudniu 2014 roku wiedział, że toczy się przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne i że egzekucja będzie miała za przedmiot

między innymi należące do niego ruchomości. Taka konstatacja przeczyła twierdzeniu oskarżonego, utrzymującego, że korespondencja wysłana na adres, pod którym zamieszkiwał jego ojciec, nie była mu doręczana i zapewnił, że dopiero w styczniu 2015 roku, na krótko przed protokolarnym zajęciem samochodu marki V. (...), w kancelarii dowiedział się od komornika o prowadzeniu egzekucji. Gdyby nawet przyjąć, że podpis widniejący na zwrotnym potwierdzeniu odbioru korespondencji w sprawie KM 1773/14 nie został w dniu 5 grudnia 2014 roku złożony przez oskarżonego a przez jego ojca, to nie można tracić z pola widzenia, że oskarżony sam, w uzasadnieniu pozwu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, podał, że już w grudniu 2014 roku otrzymał informację o wszczęciu egzekucji. Wszystko to oznaczało, że rozporządzając samochodem w dniu 10 stycznia 2015 roku od przeszło miesiąca oskarżony wiedział, że wyzbywa się wartościowego składnika majątku i w ten sposób uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela. W tych realiach bez znaczenia pozostawało gdzie komornik wysyłał późniejsze pisma przeznaczone dla oskarżonego. Z drugiej strony K. R. zeznała, że pierwotnie kierowała korespondencją ma adres mieszkania przy ul. (...) w W., bo taki wskazał oskarżyciel posiłkowy, a dopiero później, stosownie do oświadczenia oskarżonego - na adres nieruchomości przy ul. (...) w J..

W istocie zatem żaden dowód nie potwierdził okoliczności przywoływanych przez oskarżonego dla wykazania braku świadomości bezprawności rozporządzenia samochodem w trakcie egzekucji. Na rozprawie oskarżony twierdził, że wtedy, gdy sprzedawał samochód, nie był nigdzie zadłużony i nie wiedział, że toczyło się przeciwko niemu postępowanie. Do tego oskarżony wyjaśnił, że kiedy tylko dowiedział się o egzekucji wytoczył powództwo przeciwegzekucyjne. Zapewnienia oskarżonego cechował brak konsekwencji, skoro już w uzasadnieniu pozwu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (wniesionego zresztą dopiero 6 lutego 2015 roku, blisko 2 miesiące po odebraniu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, za to zaledwie 2 tygodnie po zajęciu samochodu V. (...)) oskarżony podał, że zawiadomienie o wszczęciu egzekucji otrzymał od komornika już w grudniu 2014 roku.

Postąpienie oskarżonego było niewątpliwie dyktowane złą wolą. Jak zeznała K. R. oskarżony podał jej do protokołu, że samochód zajmowany w dniu 22 stycznia 2015 roku stanowił jego własność, podczas gdy w rzeczywistości miał być sprzedany rok wcześniej obywatelowi innego państwa. Do tego samochód ten w dacie zajęcia (blisko rok po sprzedaży) wciąż figurował w ewidencji jako pojazd zarejestrowany na oskarżonego. Świadek K. R. zeznała, że w czasie wykonywania czynności zajęcia, oskarżony przyznał, że w grudniu 2014 roku sprzedał inny samochód. Z całą pewnością chodziło o pojazd marki M. (...), jako że w tamtym czasie oskarżony nie był właścicielem innego samochodu, co było tym bardziej niezrozumiałe, że z treści samej umowy sprzedaży wynikało, że do zbycia samochodu marki M. (...) doszło w dniu 10 stycznia 2015 roku. I znów, podobnie jak w przypadku samochodu marki V. (...), do zgłoszenia sprzedaży samochodu marki M. (...) doszło po zajęciu tego pierwszego pojazdu, bo dopiero w dniu 11 lutego 2015 roku. Swoją drogą dla Sądu zupełnie niezrozumiałe były względy, które powodowały oskarżonym, świadomym, że zbywany samochód marki M. (...) jest zagrożony zajęciem, skoro pieniądze uzyskane ze sprzedaży nie trafiły w ręce oskarżyciela posiłkowego, tylko zostały przeznaczone na zaspokojenie potrzeb oskarżonego i mieszkającej z nim J. B.. Do tego mimo zmiany właściciela oskarżony wciąż korzystał z pojazdu sprzedanego 10 stycznia 2015 roku, czy to jako pasażer czy kierowca biorący przedmiotowy samochód do używania.

Sąd miał na względzie, że zeznania K. R. i potwierdzające jej związną relację dokumenty zgromadzone na etapie postępowania przed sądem gospodarczym i postępowania egzekucyjnego, szczególnie incydentalnego postępowania z powództwa przeciwegzekucyjnego wniesionego przez oskarżonego, zobrazowały okoliczności pozostające w oczywistej sprzeczności z relacją oskarżonego i to im, przy braku jakichkolwiek dowodów przemawiających na korzyść M. Z. (1), Sąd dał wiarę. Informacje przekazane przez Starostwo Powiatowe w W., Urząd Skarbowy w W., Powiatowy Urząd Pracy w W. i Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W., umowy sprzedaży pojazdów, zawiadomienia o zbyciu pojazdów i odpis z księgi wieczystej uzupełniły obraz sprawy o dane pozwalające na ustalenie daty zbycia pojazdów, daty zgłoszenia rejestracyjnego i ustalenie sytuacji materialnej oskarżonego, decydującej o bezskuteczności egzekucji po zbyciu przedmiotowego samochodu. Zeznania świadka K. P. pozwoliły jedynie na ustalenie, że to on był kolejnym, po wspomnianym wyżej nabywcy, właścicielem samochodu V. (...).

Czyn oskarżonego wyczerpał znamiona występku z art. 300 § 2 k.k. Stypizowane tu przestępstwo polega na podjęciu starań zmierzających do udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego

poprzez udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenia swego wierzyciela przez usuwanie, ukrywanie, zbywanie, darowanie, niszczenie, rzeczywiste lub pozorne obciążanie albo uszkodzanie składników swojego majątku zajętych lub zagrożonych zajęciem, albo usuwanie znaków zajęcia. Stylizacja przywołanego przepisu wskazuje na działanie w zamiarze bezpośrednim, które oznacza, że sprawca musi nie tylko wiedzieć, że podejmowane przezeń działanie naruszy prawo, ale i chcieć tego, oczekując, że któraś z opisanych tu form aktywności będzie mieć skutek w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia ego wierzyciela. Oskarżony zbył samochód, jako że sprzedaż stanowiła odpłatne rozporządzenie pojazdem przenoszące własność rzeczy na J. B.. Oskarżony nie miał innego składnika majątku, z którego egzekucja pozwoliłaby na zaspokojenie roszczenia oskarżyciela posiłkowego, jako że nieruchomości była obciążona hipoteką zabezpieczająca spłatę innej wierzytelności, a samochód V. (...) pozornie należący do oskarżonego w dacie zajęcia, został przez niego zbyty rok wcześniej. To oznaczało, że sprzedaż samochodu M. (...) uszczupliła majątek oskarżonego tak dalece, że pociągnęła za sobą znaczące uszczuplenie zaspokojenia roszczeń oskarżyciela posiłkowego, wymagalnych i wynikających z treści nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym podlegającego przymusowemu wykonaniu w drodze egzekucji. Co najmniej 35 dni przed sprzedażą samochodu M. (...) oskarżony wiedział już o treści tytułu wykonawczego i toczącym się przeciwko niemu postępowaniu egzekucyjnym, dlatego – działając z rozeznaniem adekwatnym do swojego wieku i ponadprzeciętną znajomością prawa, prezentowaną na kartach pozwu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - musiał wiedzieć, że jego działanie udaremni wykonania kwestionowanego nakazu zapłaty. Podnoszenie zarzutów dotyczących istnienia zobowiązania egzekwowanego przez komornika, co oczywiste, w najmniejszym nawet stopniu nie usprawiedliwiało postąpienia oskarżonego i nie dawało podstawy do przyjęcia, że mógł on działać w przekonaniu o braku bezprawności rozporządzenia pojazdem. W tym świetle zachowanie oskarżonego było nie tylko bezprawne, ale i zawinione. Oskarżony rozumiał znaczenie swojego czynu i miał zdolność rozpoznania jego znaczenia. Nieprzypadkowa bliskość daty zgłoszenia sprzedaży samochodu marki M. (...) i daty zajęcia (ostatecznie bezowocnego) samochodu V. (...), tak jak zbycie pojazdu na rzecz konkubiny, pozwalające oskarżonemu na dalsze korzystanie ze sprzedanej rzeczy, świadczyło o działaniu z pełną świadomością skutków kontestowanego rozporządzenia rzeczą i przedkładaniu własnych racji nad interes oskarżyciela posiłkowego.

Sąd miał na uwadze, że oskarżony dopuścił się przedmiotowego przestępstwa w dniu 10 stycznia 2015 roku, dlatego oceniwszy, że przepisy w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od 1 lipca 2015 roku będą dla niego korzystniejsze, zastosował przepisy ustawy – Kodeks karny obowiązujące w dniu 30 czerwca 2015 roku.

Wymierzając oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności Sąd miał na względzie stopień winy wyrażający się w pełnej świadomości skutków zbycia samochodu i pośpiechu, z którym oskarżony wyzbywał się ostatniego składnika majątku, z którego komornik mógł przeprowadzić sprawną egzekucję. Sąd miał także na względzie granice ustawowego zagrożenia wytyczone normą art. 300 § 2 k.k. oraz stopień społecznej szkodliwości wyrażający się w rozmiarze uszczuplenie zaspokojenie i wysokości roszczenia oskarżyciela posiłkowego. Skazując oskarżonego Sąd miał na uwadze jego dotychczasową niekaralność, znamionującą brak skłonności do naruszania prawa i perspektywę powodzenia oddziaływania karnoprawnego bez potrzeby długotrwałej izolacji. Sąd założył, że dolegliwość wiążąca się z odbyciem kary roku pozbawienia wolności będzie wystarczająca, by odwieść oskarżonego od ponownego zamachu na sprawność dochodzenie wierzytelności czy inne podobne dobra chronione prawem i nie tracił z pola widzenia trudnej sytuacji materialnej oskarżonego, determinowanej jego stanem zdrowia, przyjmując, że w tych realiach oskarżony będzie podejmował wszelkie legalne starania o zapewnienie sobie i konkubinie środków pozwalających na utrzymanie domu i zaspokojenie innych potrzeb życiowych. Wymierzenie takiej kary nie pozostanie bez wpływu na innych adresatów norm chronionych opisane dobra, utwierdzając ich w przekonaniu o obowiązywaniu prawa, nieuchronności wymierzenia kary za jego naruszenie i braku realnych korzyści, jakie mogłoby im przynieść popełnienie przestępstwa.

Sąd przyjął, że proces demoralizacji oskarżonego, manifestowany popełnieniem rzeczzonego występku nie znalazł kontynuacji i mając na względzie, że oskarżony nie powrócił do przestępstwa przyjął, że proces służący zmianie nawyków i prowadzący do gruntownej zmiany postawy życiowej oskarżonego może przebiegać w warunkach wolnościowych. W świetle takiej pozytywnej prognozy kryminologicznej Sąd w myśl art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70

§ 1 pkt 1 k.k. zawiesił wykonanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 3 lat , wystarczający w tych realiach do weryfikacji pozytywnego założenia leżącego u podstawy zastosowania rzezonego środka probacyjnego.

Z uwagi na konieczność wyrównania uszczerbku w mieniu oskarżyciela posiłkowego, niezależnie od tego, że wierzytelność Ł. R. (1) jest przedmiotem postępowania egzekucyjnego, Sąd na podstawie art. 72 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego należność odpowiadającą kwocie zasądzonej przedmiotowym nakazem zapłaty, przewidując, że termin 2 lat na wykonanie takiego obowiązku będzie realny dla oskarżonego (niepozbawionego majątku) i satysfakcjonujący oskarżyciela posiłkowego. Nadto, mając na uwadze potrzebę wychowawczego oddziaływania wobec oskarżonego i kompensacyjne walory orzeczenia Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do przeproszenia oskarżyciela posiłkowego na piśmie.

Skazując oskarżonego Sąd miał obowiązek zasądzić od niego na rzecz oskarżyciela posiłkowego na podstawie art. 627 k.p.k. kwotę odpowiadającą wydatkom poniesionym przez tego ostatniego tytułem ustanowienia pełnomocnika. Mając przy tym na uwadze, że oskarżony obecnie pozostaje bez pracy i nie tracąc z pola widzenia rozmiaru zobowiązania, które musi wykonać zgodnie z przedmiotowym rozstrzygnięciem, Sąd uznał za konieczne zwolnić go z poniesienia kosztów sądowych, o czym orzekł zgodnie z art. 624 § 1 k.p.k.